

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XXII, бр. 81 (2306)

Велико Търново, четвъртък, 7 юли 1966 г.

Цена 2 стотинки

КОМУНИСТИТЕ В ЧЕЛНИТЕ РЕДИЦИ

Огромните успехи, които постигна нашата страна след Осмия конгрес на БКП във всички области на стопанския, културния и политическия живот, издигнаха още повече авторитета на Партията, вдъхават още по-големи сили и увереност на трудещите се. Решението на Централния комитет на БКП за свикване на Деветия конгрес е политическо събитие, което ще даде още по-голям тласък на всеобщото развитие на производителните сили и разцвет на икономиката и културата на социалистическата ни Родина.

Подготовката на конгреса поставя и нови отговорни задачи пред партийните организации и комунистите в окръга. В разгара на предконгресно съревнование трудовите колективи от промишлените предприятия, поеха задължението да произведат надпланова продукция за 13 430 000 лв., строителите да предадат в срок и при високо качество пусковите обекти; колективите от транспорта и съобщенията да преизпълнят плана за превозите на товари, пътници и услуги, като осигуряват безаварийно движение и работа на транспортните и съобщителните средства; от ТКЗС, ДЗС и МТС трудещите се да преизпълнят плана за производство на хляб и фуражно зърно, на техническите и зеленчуковите култури, на животинската продукция.

Изпълнението на тези обещания изисква голямо напрежение на силите, висок дух и тласък от трудовите колективи. Комунистите трябва да застанат на челно и със своя личен пример, организаторска и разяснителна работа на всеки работен участък да насочват усилията на работниците, кооператорите и специалистите за разкриване на нови резерви, за изпълнение на договорите задължения, за решаване на възникващите проблеми, като повишаване производителността на труда, подобряване на качеството на продукцията, внедряване на техническия прогрес и рентабилност на всяко предприятие.

Не по-малко важна и отговорна е задачата на комунистите от учрежденията за подобряване на работата на административния апарат, от учебните заведения. Навсякъде, където работи и където живее, партийният член със своя труд, морална чистота, гражданска доблест и себепридане, със своята разяснителна и организаторска работа трябва да стои начело, да сплотява, да въздейства, да организира и води напред трудещите се за постигане на нови по-нататъшни успехи в социалистическото строителство, в обществените и културен живот.

Голям разговор и оценките, които се правят сега за всеки комунист в почти всички партийни групи и първични партийни организации в окръга, показват, че голямата част от комунистите действително са застанали в челните редици, проявяват висока активност, самоинициатива, деловитост.

Бързо нараства броят на кому-

нистите-челници в материалното производство. Вече близо 800 са рационализатори, над 3000 са носители на трудови отличия и над 6000 участвуват в движението за комунистически труд. В промишлеността, транспорта и строителството 52 на сто от комунистите участвуват в това движение, а в транспорта и строителството над 60 на сто са носители на трудови отличия.

Високият авторитет на нашата Партия се дължи не само на нейната правилна политика, която изразява основните и трайни интереси на народа, но и на това, че в нейните редове са се наредили най-самоотвержените, мъжествените и честните хора на нашето социалистическо общество, които не жаят сили да създадат всички необходими условия за добруването на трудещите се.

Комунистите Йордан Паскалев от ДИП „Металургия“ и Иван Жеков Жеков от Бонбонена фабрика при ДЗЗ — Горна Оряховица, Йорданка Първанова от текстилното предприятие „В. Марикова“ — Велико Търново, Елефтер Анастасов от Авторемонтното предприятие в Лясковец, Георги Иванов Гунчев от ДМЗ „Червена звезда“ на гара Дебелец, механизаторите Тодор Колев от Обединение, Тодор Янков от Никупи, Христо Кънев от Раданово, Атанас Георгиев Чешалов от Морави и много други стоят в редицата на най-изтъкнатите, на героите на нашето трудово съвремие. Те вземат и активно участие в обществено-политическия и културен живот и се ползват с всеобщо уважение и почит.

За съжаление все още има партийни комитети и организации, които не полагат необходимите грижи за повишаване на активността и самоинициативата на всеки партиен член. Много от комунистите там живеят незабелязано, без да оказват влияние на колективите, в които работят.

Високите изисквания сега към комунистите се диктуват преди всичко от още по-големите задачи, които ще постави Деветиият партиен конгрес, и които има да решава нашата страна през Петата петилетка. Те се диктуват от голямата отговорност, която носи Партията пред народа, за изграждане на могъща социалистическа икономика, която единствено ще осигури високо жизнено равнище и цветуща култура за трудещите се. Затова главният критерий при оценката на вътрешно-организационната и идейно-политическата работа в първичните партийни организации на предстоящите предконгресни отчетно-изборни събрания трябва да бъде активността, самоинициативата и челната роля на всеки член и кандидат-член на БКП в изпълнението на производствените и служебните задачи, активното му участие в обществено-политическия живот.

Няма съмнение, че комунистите от окръга ще застанат начело на всенародната борба за изпълнение и преизпълнение на производствените планове и обещанията, за достойно посрещане на Деветия партиен конгрес.

СПОКОЙСТВИЕ И РАЗТОЧИТЕЛСТВО НА ВРЕМЕ

ОЩЕ ПРЕДИ да започне жътвата в окръга, трезвата преценка на специалистите беше: „Предстои ни трудна жътва“. Това определение имаше реална основа: реколтата е по-богата от миналогодишната, много от посевите са полегнали, а някои и затлечени, превалванията са чести. Именно този комплекс от условия предупреждаваше ръководителите за една сериозна, солидна подготовка, която да осигури безотказна работа по време на кампанията.

Ръководителите и специалистите в ТКЗС — Михалци, не бяха на противното мнение. Но ето вече 15 дни откак започна жътвата в кооператива, а нещо не спори. Тук още не са прибили ечемик. „С толкова комбайни за 22 000 декара есенници по-бърз темп не можем да имаме“ — заявяват ръководителите. Стопанството разполага с девет комбайни. Но като се прибавят към тях трите редови жътварки и новият комбайн, който пристигна вчера, вижда се, че техниката съвсем не е малко. Но веднага изниква естественият въпрос: как се използва?

Тук едно с нищо необяснимо спокойствие е оставило да бездействуват всички жътварки. Пожннали те 500 декара и... спрели. „От два дни се мичам да нагласим един от виндирерите да живе в Михалци, но изглежда има някакъв дефект. Къса класове“ — споделя председателят на стопанството Тодор Попов. А по думите на главния инженер Венцеслав Георгиев, жътварката е технически изправна, но блокът не е подходящ. Но, за да се премести на друг блок, това вече опира до съобразителност. В Лесичери виндирерът е спрял да работи, защото по преценка на участъковата агрономка Сийка Топова посевите са презрели. Сега, действително те преминават към пълна зрелост, но

преди 4—5 дни положението беше съвсем друго. „И кога ще излезем от ечемика, ума ми не стига! Вече 15 дни се въртят комбайните в 1000 декара“ — с уплах и тревога пита специалистката. Ечемикът наистина е много полегнал. Сега още веднаж се вижда грешката, че не са започнали по-рано площите със

ръчното им събиране на купчини, за да се натоварят след това на ремаркетата. Трудно ли щеше да бъде, ако след всяка сламопреса вървеше ремарке, на което веднага да се товарят балите? Обяснението, че няма достатъчно транспортни средства, не издържа, защото след няколко дни пак се налага да се отклонят пре-

рочно им събиране на купчини, за да се натоварят след това на ремаркетата. Трудно ли щеше да бъде, ако след всяка сламопреса вървеше ремарке, на което веднага да се товарят балите? Обяснението, че няма достатъчно транспортни средства, не издържа, защото след няколко дни пак се налага да се отклонят пре-

рочно им събиране на купчини, за да се натоварят след това на ремаркетата. Трудно ли щеше да бъде, ако след всяка сламопреса вървеше ремарке, на което веднага да се товарят балите? Обяснението, че няма достатъчно транспортни средства, не издържа, защото след няколко дни пак се налага да се отклонят пре-

рочно им събиране на купчини, за да се натоварят след това на ремаркетата. Трудно ли щеше да бъде, ако след всяка сламопреса вървеше ремарке, на което веднага да се товарят балите? Обяснението, че няма достатъчно транспортни средства, не издържа, защото след няколко дни пак се налага да се отклонят пре-

Успех, самодейци!

Утре танцовият колектив „Победа“ при Профсъюзния дом на културата — Велико Търново заминава за гр. Ница — Франция, където ще вземе участие в 31-я Международен фолклорен фестивал.

Изпитанието ще бъде голямо. В този фестивал обикновено участвуват 25—30 държави със своите най-добри представители.

В колектива, който заминава по решение на Комитета по културата и изкуството и тази година ще защитава честта на нашата страна, са включени 40 самодейци. Той ще се представи с 11 танца, но конкурсни са 4 — „Игри край Янтра“, „Джизновска“, „Шопска сюита“ и „Сватбен танц“.

След фестивала в Ница, танцовият колектив „Победа“ ще вземе участие и във фолклорните фестивали в Генуа и Ласпеция — Италия.

На добър час, самодейци!

ОРДЕНОНОСЦИТЕ ОТКРИВАТ ФРОНТ

И ПРЕЗ тези топли юдски утрини строителите на Шампанския цех в Лясковец изват по работните си места преди да е паднала сребристата роса. Хубавото и трайното на този строеж остават трудолюбивите хора от бригадите на оредноносците — Колю Александров, Недялко Купаров и Иван Колев.

Тези добре квалифицирани строители в чест на своя празник и предстоящия партиен конгрес обеха да преизпълнят полугодичната си задача при много добро и отлично качество.

От предвидените строително-монтажни работи за 200 000 лева, до края на шестмесечия те отчуха 256 000 лева. А когато станат дума за качеството, мазачите и издари-кофражистите, бетонджите и мозайкаджите в надпревара осведомяват, че посетилият ги неотдавна министър на строежите е дал много висока оценка на тяхната работа. Вероятно, поради присъщата скромност на тези работници хора, не се каза, че те са строили и могат да строят с гаранционни паспорти по примера на ленинградските строители.

Възможно като се погледне този обект, чийто пусков срок е краят на годината (а колективът е дал обещание да бъде готов в деня на Деветия конгрес на БКП), има почти завършен вид. Повечето външни мазилки, както и вътрешните, са завършени. Положени са и циментовите замазки на стъпалните резервоари за пенливо шампанско. Дончо Руневски и Тодор Колев, Дончо Марков и други всекидневно изпъл-

РАПОРТ НА ЖИВОТНОВЪДИТЕ

С достойни дела се готвят да посрещнат конгреса на любимата Партия животновъдите от ТКЗС в Караген. Кандидат-племенната ферма в Сюмер приключи полугодното с отлични резултати. Вместо 300 100 литра мляко краварите надонха 362 546 литра и се наредиха на челно място в кооператива.

В много добро състояние са телетата. Среднодневният прираст не спада под 780 грама, а телчарката Гордоска Станева от 30-те телета, за които се грижи, получава по 808 грама дневен прираст.

Има с какво да се представят и овчарите. Сега тяхна най-главна задача е стрижбата на овцете. От остриганите вече 2504 овце е получена 12 704 килограма вълна, което прави по 5.070 килограма средно от овца. Известният овчар Апостол Миндов от зачислените му 100 шилета настрига средно по 6.800 грама вълна.

Обилната паша се отразява благоприятно и върху млеконадоя. При годишен план 104 хиляди литра мляко овчарите са надонли вече 99 000 литра

Ф. ФИЛИПОВ,

ПЪРВЕНЦИ В ЖЪТВАТА

към 5 юли 1966 година

КОМБАЙНЕРИ:

1. Тодор Цветанов от ТКЗС в Масларево, пожънал с комбайн СК-3 1197 декара и овършал 433 тона зърно.

2. Кръстю Дечев от ТКЗС в Долна Липица, пожънал с комбайн СК-3 1100 декара есенници и овършал 352 тона зърно.

3. Матей Ламбев от ТКЗС в Морави, пожънал с комбайн СК-3 1114 декара есенници и овършал 334 тона зърно.

ВИНДРОУЕРИСТИ:

1. Никола Симеонов от ТКЗС в Полски Тръмбеш, пожънал 2635 декара есенници.

2. Иван Михайлов от ТКЗС в Павликени, пожънал 2300 декара есенници.

3. Иван Кожухаров от ТКЗС в Ресен, пожънал 2210 декара есенници.

Гняв и възмущение срещу варварските действия на американските империалисти

Хората от градове и села в нашата страна, в нашия окръг следят със затаен дъх свещения за продължаващите нападения на американските въздушни сили над Демократична република Виетнам. За град Нам Дин, за районите Вин Лин, провинциите Куанг Бин, Ха Тин, Тхан Хао, за евакуацията на Ханой, където американските самолети продължават да бомбардират и обстрелват мирни граждани, както стобица печатът и от 6 юли, хората четат с гняв и възмущение.

Протестните митинги и събрания не стихват, не престават да летят и протестните телеграми от цялата страна до легацията на САЩ в София. Сред тях са много и от нашия окръг.

Голям протестен митинг гия дни се състоя в ДМЗ „Първи май“ в град Полски Тръмбеш, в редица колективи в градовете Горна Оряховица и Велико Търново.

Хората от градове и села следят съдбата на виетнамския народ с живо участие, като същевременно изразяват гневен протест срещу водената от САЩ война.

Танцовият колектив „Победа“ при Профсъюзния дом на културата — Велико Търново заминава за гр. Ница — Франция, където ще вземе участие в 31-я Международен фолклорен фестивал.

Бригадата на Пенчо Александров от РТС — Павликени ремонтира ходовата част на трактори ДТ-54. Редовно преизпълнява трудовите си нощни и прави качествен ремонт. Вместо по 7, ремонтира по 8 трактора месечно.

М. МАНОЛОВ

НЕ САМО НОВИ ФОРМИ, НО И СЪДЪРЖАНИЕ

Градската партийна организация в Лясковец има богата традиция в масово-политическата работа. Но увлечени във всекидневните задачи, много партийни бюра позабравиха тези традиции, позатахнаха в шаблона и формализма.

След Майския пленум на ЦК на БКП и особено след мероприятията на Секретариата на ЦК на БКП в партийните организации настъпи чувствително раздвижване. Градският комитет постоянно и търпеливо насочва и контролира дейността на всички партийни бюра на всяка организация, помага им да преосмислят политическата работа в съответствие с изискванията, които животът поставя. В резултат на това в много партийни организации вече се наблюдава решително ориентиране към нови, разнообразни форми. Комитетът внимателно насочва комунистите към осъществяване на хубавите инициативи и се стреми да се провеждат те на високо идейно равнище, да се ангажират в тях всички членове и кандидати-членове на Партията.

Особено голям размах получи масово-политическата работа след съобщението за свикването на Деветия конгрес на Партията. Първо ние се насочихме към подобряване дейността на партийните групи. По решение на бюрата на Градския комитет се проведе разговор на тема „Каква индивидуална разяснителна работа върши като комунист?“. Този разговор беше съпроводен с подпомагане на всеки член и кандидат-партийен член. Беше посочена литература, интересни статии, разкриващи опита на партийните групи и да разгърнат политическа работа във връзка с него. Така се активизираха комунистите и активът във Винзавода. Държавното авторемонтно предприятие, Държавния завод за автоматични везни и др.

Във връзка с повишаване трудовете и политическа активност на кооператорите в чест на Деветия конгрес се провеждат интересни събрания по производствени единици на тема „Какво ми харесва и не ми харесва в бригадата, в която работя“. На тези събрания с кратки оценки излизат ръководителите на бригадите, след което в разговор кооператорите поставят въпроси към ръководството на стопанството, онези редица слабости по организацията, неизползвани резерви, допълнителни мероприятия за увеличаване и поевтиняване на селскостопанската продукция.

Присъстващите най-отговорно другари дават отговор на поставените въпроси и могат да си направят извод за своята работа. Тази форма на политическа работа дава възможност да се видят слабостите и да се пристъпи незабавно към тяхното отстраняване.

В промишлеността усилено се работи за повишаване на техническото равнище на производството и качеството на продукцията. В една добре организирана сграда с партийните бюра дейността на всички комунисти няма да можем да предизвикаме масово движение за рационално използване на техниката и високо качество на продукцията. Затова във Винзавода,

героичното минало на нашия край.

С това събрание се провери партийната дисциплина, като едновременно с това се въздейства и за комунистическото и патриотичното възпитание.

В политическата и агитационна работа пред Деветия партиен конгрес все повече се използват и градският радиовъзел, заводските и по селата радиовъзели. Всички те работят по предизготвени програми, които се обсъждат от програмните комитети. Много добре се посрещат от слушателите рубриката „Съв свой принос за Деветия конгрес на Партията“. В битка за победата на зърното. „Тоз, който пада в бой за свобода — той не умира“. „За работническата чест, за честа на професията“, „На вашето внимание“ и други. За това голям дял имат 60-те сътрудници на радиовъзела, с които Градският комитет на Партията провежда срещи, запознава ги със задачите и съдейства за усъвършенстването на журналистическото им майсторство.

Из опита на партийните организации

Държавното авторемонтно предприятие, Амбалажния цех и други бяха направени интересни съобщения и допитвания какво подобрене да се внесе в работата. Комунистите, организирайки целите работнически колективи, направиха ценни предложения. Много интересни данни бяха получени от проведените анонимни анкети по отделни проблеми. На въпроса например „Къде виждаме основните пътища за повишаване производителността на труда?“, зададен в Амбалажния цех, беше отговорено от работниците: „В подобряване организацията на производството“. Беше посочено, че се бездейства по вина на ръководители на смяна или поради липса на суровина и други. Подобни анкети бяха проведени и по марксистко-ленинската подготовка на партийните членове и младежта.

Искам да спомена и една друга интересна форма на работа с хората — събрания с пароли. В Амбалажния цех например предупреждават партийните членове да се явят в определеното време и място със съответна парола, без да знаят за какво. При съобщаване на паролата се отправят с нова парола до лобното място на Панайот Цайков, където се провежда ентусиазирано събрание, а участници в споровите движения разказват спомени за героичния и за

В политическата работа ние използваме печатни и нагледни материали. Редактираните вестник „Народен глас“, излизаш два пъти в месеца в 4 страници, също нашироко отразява текущата ентусиазма и активност пред Деветия конгрес на БКП. Във Винзавода, Амбалажния цех, Държавния завод за автоматични везни, Държавното авторемонтно предприятие и другите има значително подобрена нагледна агитация. В цеховете, бригадите, фермите сега са поставени мобилизиращи лозунги, диаграми, табла с обещанията в чест на конгреса, онагледени са годишните планове, има политически плакати и други.

Всичко, което е направено, което правим и ще правим до деня на откриването на Деветия конгрес, е само едно начало. То ни дава обаче право да смятаме, че сме поели верния курс за масово-политическата работа с хората. За това говорят и получените резултати както във възпитанието, така и в изпълнението на стопанските задачи, това ни дава основание да заявим, че дадените обещания в чест на Деветия конгрес ще бъдат изпълнени, и че градската партийна организация в Лясковец ще завоюва нови успехи в политическата работа, преодолявайки все още съществувалите слабости.

В. БОЕВ
първи секретар на Градския
комитет на БКП — Лясковец

150)

Изкачиха се по стълбата. На Йохан се наложи да вземе ключа от Хенрих, за да отвори стаята му. Хенрих тежко се отпусна на кушетката, затвори очи. Оплака се:

— Потъвам, разбираш ли, потъвам! — Ръцете и лицето му бяха бледи и мокри от пот.

Вайс сне куртката му, намъкря салфетката с вода от стъклото, постави я върху сърцето му. Хенрих мърмореше, гледайки с потъмнели очи Йохана:

— Ти разбираш ли, преди да ги ликвидират се опитвах да ги заставят да викат „хайл Хитлер!“ Прострелвах им меките части на тялото, за да викат. А те мълчаха. Мълчат, като животни.

— Ти какво, вече върна ли се от затвора след изпълнението на смъртните присъди?

— Не, волях ме в концлагера. — Усмивна се. — На екскурзия. Напих се още от сутоната и те ме откарва да се разведя.

— Е и как, хареса ли ти?

— Да, — каза Хенрих. — Но защо само тях? Трябало и нас всички. Никой да не остане. Само една пуста воняща земя и върху нея никой, нито един човек. Нито един! Човекът е по-лош от вълката, по-лош...

Йохан изстиска лимон в чаша с газирана вода и застави Хенрих да я изпие. Като изпи сока, Хенрих се облегна на кушетката и дълго лежа неподвижно. На Йохан се стори, че е заспаднал. Но Хенрих отвори очи, седна и коз с трезвен глас:

— Ти си дошъл, това е отлично! — Приблужи до масата, без да се замисли, бързо написа записка, постави я в плик, запечатан го, и като го подаде на Вайс, заяви небрежно: — Аз съм готов.

— Глупости! — каза Вайс. — Всичко това е глупаво, като съня на идното.

— Значи, изплаши се?

— Именно! — разсърди се Вайс. — Изплаших се.

— Е, защо лъжеш? — запита Хенрих. — Защо?

— За какъв дявол ще ти казвам истината?

— Но нали някога ти говореше...

— Кому?

— Е, макар и на мене.

— А ти сам способен ли си да кажеш истината?

— На тебе ли?

— Да!

— Какво искаш от мене?

— Кой си ти сега, Хенрих Шарикопф? Кой си?

— А ти не знаеш ли? Прочети писмото. Струва ми се, че му се удаде да си намери титлу.

— Не ше почна да чета, — каза Вайс. — И въобще ето какво ше направя. — Разкъса плик, хвърли късчетата в пепелиника. Постави върху късчетата запалена хартия и, като наблюдаваше как горят, каза с облекчение: — Ето! Това е глупост — прах!

— Напразно, — възрази Хенрих. — Все едно ше ми се наложи да оставя писмо, но се страхувам, че няма да го напиша така, както първото.

— Какво започваш пак?

— Нищо. Просто съм се вми-

рисал като другите, но искам повече да не димам тази воня. — Каза изпително: — А ти разбира се, си привикал и мечката с поръчител да се докопаш до кланичката като каспин.

— Да! — каза Вайс. — Така завиждам на твоето положение в тази длъжност!

— Ето аз ше я освободя за тебе!

— По какъв начин?

— Ето по какъв. — Хенрих кимна към тлеещата в пепелиника хартия.

— Остави тая работа, с това не кокетничат, — упрекна го Вайс. — В края на краищата, ако и на тебе се наложи да вземеш участие в акциите...

— Аз никого не съм убивал!

— Истерично извика Хенрих. — Никого!

— Значи ти си решил да започнеш с мене? — запита Вайс. — Обаче ти ме оскорбя и после...

— Хенрих се замисли, слабо усмивка се появи на устните му. — Все едно, аз бих те проирнал при всички случаи: вече отдавна съм се решил.

— Не разбирам, — запита Вайс. — защо ти е нужно да бъда съучастник на твоето самоубийство?

— Но от твоя страна би било толкова любезно да ми помогнеш да осъществя моето решение: въпрос на чест, такъв прекрасен предлог...

— Ти си болен, Хенрих. Само болен или луд може да говори така.

— Знаеш ли, — презрително каза Хенрих, — ти винаги си бил дяволски логичен. Такъв ше си останеш за цял живот. А значи слушай. В Берлин аз четох сводки, съставени от статистическата група на генералния щаб. Там работят видни германски математици. В тяхно разпореджение са даже изчислителни машини. Те смятат колко хора убиват, осакатват всеки ден, всеки час, минута, секунда. И не намират своите занятия за ужасни. Но за мене всичко това е непонятно. Какво може да бъде сега по-позорно от това да се нарича човек!

— Тебе да не са те смутили нашите загуби на фронта? Не върваш ли, че ше победим?

— Страхувам се от друго, — каза Хенрих. — Страхувам се да остана жив, ако победим в тази война. Та нали ние, немците, заслужаваме да унищожат всички ни в лагерите на смъртта, както ние сега унищожаваме другите хора, или пък нито един човек не трябва да остане жив.

— Доколото ми е известно от разпитите на военнопленници,

забеляза Вайс, — съветските хора, например, независимо от всичко, са убедени, че хитлеристите — това е едно, а немският народ — съвсем друго.

— Глупости! — горещо възкликна Хенрих. — Немците са си немци и всички са еднакви.

— Днеска ше имаш възможност да се усмихнеш в това.

Хенрих победно, каза яростно:

— Да, аз дадох съгласие да отида в затвора. Но знаеш ли защо? Трябало да зная защо тези немци са се решили да постъпят така: от страх, страхувайки се, че не ше съвместят да станат палачи, или от храброст, защото искаха да бъдат такива немци, каквито не съм виждал, но бих желал да видя...

— Защо? За да участваш в тяхното ликвидиране ли?

— Ако има такива немци, то аз бих считал за своя чест...

— Да те ликвидират пети ли?

— Нека.

— Не лош подарък за Хитлер! Плененикът на Вили Шарикопф доброволно си слага главата на пня. — Йохан с ръка докосна рамото на Хенрих.

— Знаеш ли, ти просто си се объркал. Ако би се отказал да присъстваш при изпълнението на смъртните присъди, това би било оценено като измяна на фюрера: — Йохан помълча и каза сериозно: — Много се тревожа за тебе Хенрих. Но шом си решил да отидеш в затвора, значи, всичко е в ред. — Погледна часовника, стана. — Време е да вървя.

— Една минутка, — твърдо погледна Хенрих и втренчено погледна в очите на Йохан. — Ако тези момчета са се отказали не от страх да станат палачи, а от храброст, кълна ти се: или ше ги освободя от затвора, или ше им съставя компания!

— Да видим, — усмивна се Вайс. После забеляза съдържанието: — Ти си плененик на Вили Шарикопф и можеш мнозина да изпратиш на смърт. Но не си в състояние да спасиш от смъртта който и да било...

— Обеща!

— Ше намина при тебе, шом ти успееш след всичко това да си измислиш ръцете. Надявам се, че ше споделиш с мене своите впечатления, нали?

— Какво цинично животно ги все пак! — негодуващо възкликна Хенрих.

— Да! — весело потвърди Вайс. — Именито! А от тебе като че ли не се е получило животно? Може би, това не те устройва? В такъв случай извини...

— Собствено, целият този разговор даде на Йохан само раз-

орана почва за разсъждаване на отношението на истинското дъщерно състояние на Хенрих. И ако в неговото обръкване Вайс откри макар и най-малки, но все пак обнадеждаващи остротата на съвестта, то за сега нямаше основания да разчита на тях.

Сведенията за берлинския живот на Хенрих, които се уладе на Вайс да събере, не съдържаха нищо привлекателно: надменен, пие, участвувал заедно с Гюринг в ятошно нападение над Лондон, прелет във висшите нацистки кръгове.

Бил е при Ромел в Африка. И като че ли го посвещавал като самоопеклава на руска покаяна пленени англичани. Връщайки се в родината си, те обсипвали Ромела с безмерни похвали, превъзгласявайки завист у много генерали на вермахта.

После Хенрих изведнъж вземе работил под ръководството на конструктора на „Фау“ Вернер фон Браун в Пенемюнде. Подказвал на Браун няколко плодотворни технически идеи, но не се саботирал с него.

Като се върнал в Берлин, Хенрих се отдал на разгледен живот, което много допадало на чичо му...

Когато веднаж Вили Шарикопф запознал плененик си с елца от „паметните бележки“ на СС за окупацията на Русия, където сред другото било казано и това, че „русите са длъжни само да четат и пишат своето име“, Хенрих забелязал иронично:

— Подобна реформа най-натрп би следвало да се проведе в Германия: нали само като се възмем към дивачеството и варварството, ние ше можем да превърнем целия наш народ в идеални завоеватели.

Вили Шарикопф не почнал да спори с плененика си, но след няколко дни Хенрих бил изпратен в есесовска част, настанена в Прибалтика.

Там Хенрих открил в елца от концентрационните лагери професор Голдблат и веднага ползвал raport до райскомисаря Лозе с молба да освободи този талантлив учен.

Райскомисарят поканил Хенрих при себе си в резиденцията и казал наставнически:

— Еврейският народ ше бъде изкоренен, така казва всеки член на нашата партия, така е записано в нашата програма. И ние ше занимаваме с изкореняването на евреите, с тяхното изстребление. Но понекога идват при мене немци, такива, като вас, и всеки си има порядъчен еврей.

Разбира се, всички други евреи са свине, но този е първокачествен еврей. Аз им вървам също като на вас. И се старая в пределите на своите възможности да помогна на всеки такъв нем.

— Значи, мога да бъда уверен?

— Напълно. — Райскомисарят Лозе протегнал ръка на Хенрих и уважително го изпратил до вратата.

Но когато Хенрих на другия ден пристигнал в концлагера, съобщили му, че Голдблат до заповел на Лозе бил ликвидиран през нощта.

(Следва)

Вацлавският площад, гледан от площадката на Националния музей.

През четири земи

— ПЪТНИ БЕЛЕНКИ —

ИЛ. МОНОВ

ТРЕТАТА граница е зад нас. Пътуваме към Братислава, където се предвиждаше престой, но завала и шем-нешем трябваше да продължим. Така минахме и през Бърно — два големи града с повече от четвърт милионно население. Бързахме за Прага.

Цял ден път. Около 7.30 часа излязохме от Будапешта, а едва към 22 часа се показваха светлините на златна Прага. Няма умора. Будапешта е върнала силите ни. Но и тук за два дни до какво по-напред да се докосне погледът? Още повече, че тези дни

не са събрани, а единият е предвиден на връщане. При това и някакво недоразумение по програмата на нашето пристигане и... утрешният ден, ни заежда в Карлови вари, Струва си, защото Прага не ни обегна, а Карлови вари, може би нямаме да видим Тук в разкошния декор на природата, от всичко онова, с което е дарен и предарен тоя кът, ни зашепна една нова приказка. Това е протук курорт, в който звучи и полска, и светска, и унгарска реч. Езикът не винаги ни помага да се разберем, но затова пък сърцата и очите говореха със свой език. Това са братя, с които ни свързва не само хубавата обща съдба, но и

едно възжелание, чиято люла е в прекрасното бъдеще. Но да се върнем в Прага. Прага! Това не е просто град, а каменна книга на историята на чехословакия народ. И тая дивна Влтава, която прерязва града и скакал неспестно носи чуждите мелодии на Сметановите симфонии! Не просто река е и Влтава! Народът тук я е кръстил майка на реките в тая страна, а Гюте е казал, че е най-скъпоценният камък на короната й.

Прага! Това е песен на яковите. Над тези възвиши изотинали, а сивотата си от времето, стради, замъци и кули е минала цялата история на чехословакия, и победата тя е гордост, величие символ на достойнство. Тук е отбито не едно нашествие Гук е пламгяла наележката на великата революция на културното движение през средните векове.

Прага има и древната слава на трети град в Европа, и на първата университетска люлка на север от Алпите.

Прага! Това не е само летопис на историята, а и най-

крупният промишлен център на републиката, най-ярко пламтящото нейно културно огнище с многобройни театри, галерии, домове на културата, средище на международни фестивали.

Вързаш из вълчици, а сякаш че си на открито, а в някакъв средновековен замък, а крепост, в която няма посоки, няма небе. А изкачиш ли се на хълма, където се намира пражкият кремъл, ше видиш милионния град, островърх, като да гледаш сбор на яковашки коленосци, синя а омарата, гупташ със сърцето на древни и нови времена.

Стига ти да видиш гук Вацлавския площад — център на Прага, да спреш на Староместкия площад с паметника на Ян Хус, пред високата, като до облаците сграда, обляпана с гранит, с монумента на Ян Жижка, прочутия „рай на влюбените“ — Петрович, мавзолея на Клемент Готвалд. Да видиш Стаде место и... Орлой с магическия часовник, който показва часовете, дните, месеците, положението на слънчното и процесията на библейски личности.

И в Будапешта, и в Карлови вари можеше да се чуе реч на различни езици, но като че в Прага тоя ден имаше някакъв световен събор, особено в историческия да-

рец на чешките крале, където е дворецът на президента на републиката. Милата и малко смутителна екскурзоводка, която говореше полуруски, получешки, ни припомня, че тук на Хралчани е било любимото място на героя Юлиус Фучик. Това е любимото място и на пражчани. Долу леко сребро-Влтава, оглежда в причудливи отражения златия и кули и по разкошния й Карлов мост тече частица от живота на града.

Наистина гледката е величествена! Незабравима!

Но... нека пак се върнем в Карлови вари. Това сякаш беше една друга Чехословакия — тиха, кротка и силно впечатлителна. Тук националният облик се стопява в многообразието на пъстрото гъмжило.

Почти делова бе срещата ни в изложбата на завод „Морав“, чиято световно известна продукция на най-различни стъкларски произведения си струва отделеното време за разглеждане. Стара е историята на завода. Това ни разказаха любезните домакини, 40 го се и вижда в изложбената зала, пък и в магазина, от който всеки би се събланил да си вземе нещо за спомен от тези пещни като камбана чеделия. Хубав спомен!

Потеглихме от Карлови вари по здрач.

Предстоише ни нов преход — към столицата на Германия.

ската демократична република Берлин.

(Следва)

БЪЛГАРСКАТА МАСОВА ПЕСЕН

НАРОДНАТА песен и музика винаги правдиво са отразявали чувствата и мислите на нашия народ. С особена яркост прозвучават нашите първи масови песни — възрожденските.

Много години са минали от тяхното създаване, но нищо не е направено за събирането и проучването им, не са пригледени за нуждите на училището и нашата самодейност. Липсват хармонизация и обработки за двугласни, три и четиригласни хорове. Никой още не се е заел да направи съпровод за пиано или оркестрови състави. При тая обстановка нашите диригенти и учители по музика трябва и сами да използват съществуващите материали, сами да ги преработват и пригаждат за съставите си, за да може нашата младеж да заживее с тия прекрасни творби.

Тези песни със своята борческа традиция на възрожденската епоха намериха продължение в песните на нашето социалистическо движение. Те огласяха работническите манифестации, митинги, демонстрации, стачки, утра и вечеринки. Най-любими и най-разпространени бяха песните на Георги Кирков: „Дружна песен“, „Работници, работници“, „Напред, работници другари“, „Работнико, о братко мой“ и др. С голяма популярност се ползваха песните „Към комунизма“ от Милан Митов, „Червено знаме“ от Добри Христов, „Младешка песен“ от маестро Атанасов, „Женски интернационал“ от Мишо Тодоров и др. Заедно с тези песни нашият народ запя като свои: „Смело, другари“ и „Интернационалът“. Непосредствено след завършване на Първата световна война между 1918—1923 г. работническите песни бяха навлезли дълбоко в народния бит. По селските сватби, сборове, по седенки, на полето, в училища, читалища те призоваха народа на борба. Техните прости мелодии, ясното им революционно съдържание и настъпателният маршов ритъм усилваха.

Самите участници в борбата създадоха стотици нови песни. Много от тях загинаха заедно със своите неизвестни автори, но като наша славна летопис останаха такива песни, като „Септемврийци“, „Чавдарци“, „Гъста е мъгла паднала“, „Плачи, плачи, майко“, „Хей, Балкан, ти роден наш“, „Песен на варненските политзаключеници“, „Седма интербригада“ и др. Редица наши композитори написаха за това героично време по-големи и по-малки музикални творения по текстове на Н. Фур-

наджиев, Ас. Разцветников, Н. Хрелков, Хр. Смирненски и др. Скъпи за всяко българско сърце са запазените редица други незабравими песни, напоени с най-благородни патриотични трепети, като: „Върви, народе възродени“, „Планино, Пирин планино“, „Мила Родино“ и много ученически песни — „Хубава си, моя горо“, „Хубава си, Татковино“, „Сладкопойна чучулига“, „Питат ли ме дедь зората“, „Гдето ази и да ида“.

Няма събитие от по-голямо обществено значение след народната победа на 9 септември 1944 г., на което да не се е откликнало с хубава песен. Песните на някои композитори получиха всенародно одобрение и признание — Любомир Пипков („Химн на българските въстаници“), Тодор Попов („Марш на картеника“), Георги Димитров („Републико наша, здравей“), Светослав Обретенов („Борба за мир“), Асен Карастоянов („Елате, хиляди младежи“), Георги Златев-Черкин („Песен за Партията“), Парашкев Хаджиев („Блян“), Александър Райчев („Да се учим, да работим“).

Българската масова песен, напоена с кръвта и любовта на народа, неразривно свързана с най-значителните народни борби и победи, с най-съкровени народни чувства, в продължение на повече от 100 години отразява революционния подем на нашата епоха, пълна с толкова много възторг, вяра и неувяхваща жизненост. Възрожденските, старите работнически песни, песните за Септемврийското въстание, партизанските и песните за социалистическото строителство трябва всекидневно да огласят училищните стаи, читалищните салони, строителните обекти в селата и градовете, митингите, тържествата и концертните естради. В нашия окръг, пък и в страната, всеки хоров колектив трябва да е в състояние да изпее стройно и хубаво поне десетина различни по характер, масови песни.

Голямото търсене на песни ще предизвика и повече грижи за тяхното обработване и отпечатване. Ние не виждаме по-голяма и по-навременна задача за нашите писатели и композитори, за нашите диригенти и самодейци, за методическите кабинети и инспекторите по музика, за Дома на народното творчество от задачата да се възвърне с още по-голяма сила и красота в нашето съвремие прекрасната българска масова песен.

Стаю КАСАБОВ

СЛАВ ХР. КАРАСЛАВОВ

СТИХОТВОРЕНИЯТА СА ИЗПРАТЕНИ СПЕЦИАЛНО ЗА ВЕСТНИК „БОРБА“, ХОНОРАРА ОТ КОИТО АВТОРЪТ ДАВА ЗА ФОНДА „РАЗВИТИЕ НА ВЕЛИКО ТЪРНОВО“.

МОСТ ПРЕЗ ВРЕМЕТО

Хей, боили,
спуснете ми
моста
да мина,
през света
на една ли
бунтовна
година,
за да вляза в студената кула, където
Балдуин е забравил своята рицарска дума,
и не търси утеха в дима на небето,
а в коварната ласка на обич безумна.

Хей, боили,
спуснете ми
моста
да мина
през гърма
на една ли
бунтовна
година,
за да стигна на вашата крепост вратата,
дето бди верноста и коварството дебне,
и Ивайло пропиха с царска чаша в ръката
обичта на орачите, своята слава последна.

Хей, боили,
спуснете ми
моста
да мина
при сърцето
на моята
древна
Родина!

ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Разказва ми реката ти,
разказват ми пътеките
и твоите стари хълмове
с останките от крепости,
и аз вървя през времето
на твоите предания,
и ти ми даваш багрите
за приказка неписана.
Заселени с видения
Трапезица
и Царевец
шумят с триви бакъренни,
горят във своите зелези
и влюбени художници
засяждат те в картините,
от твоето безсмъртие
да спастят и за себе си.
А ти си като старците
внимателен към всекиго.
И те отнасят хората
в очите и във мислите,
във картинки и фотоси,
във камери и спомени.
Ограбван, ала винаги
си най-богат от всичките.

РАЗМИСЪЛ НА ЛОБНАТА СКАЛА

Болярите и сиромасите
загинали след боя тук,
и камъка от кръв ръжда са,
и пъл един червен калчук,
но славата не потъмнявала
върху героическите чела.
Легендата след тях оставала
да бди на Лобната скала.
Разнасял вятъра предания
и с тях засявал тази пръст,
и като песен и страдание
Евтимий носел своя кръст.
И бялата глава изправил
възгласил бойните дела.
Една легенда тук оставил
да бди на Лобната скала.
Човек умира, друг се ражда,
и друга е пак на път,
и носи своята земна жажда,
додето срещне своята смърт.
Но тези дете осеявало
геройството
с добри дела
в безброй легенди оживявали
дори на Лобната скала.

ден на борба за преодоляване,
за по-големи победи. И той успява да намери трайното в темите си. Петър Стоянов и в дагте си работи е оригинален, свой, верен на натюрмела си, здраво овладял сюжета. Минчев е също добре, но той трябва да проучва по-системно фигурите, които асе още в графичните му работи са силуети, сумарни и малко грубоващи. Кирил Миланов взима участие тук като гостенин с няколко тушови пейзажи със сюжети от Велико Търново. Оригинален и смел, нервен в акцентуването на главните маси, разточителен, виезпално занимлив, небрежен — на свой и неповторим.

Единствен скулптор в изложбата е Панайот Димитров. Четирите му работи съдържат неговото веруно на скулптор-синтетик и качества та му — разнообразни, смели, положителни. Цвете базалтови глави на млади жени надхвърлят обикновения мащаб на добре изпълнени скулптурни творби. Тук има нещо повече, има пречистена и обобщена форма, състояние, тънка психологична напрегнатост, вечно изпълнение, стил и красота. Иде полът от далечни епохи; би казал човек, че това са египетски отломци, застинали в каменно млъчание. Но това са в същото време съвременни скулптурни късове, модерни, в дълбокия смисъл на думата, нови, защото друг не ги успява така, негов, понеже така само той може да прави. И другите две фигури сочат същите качества на сигурен градеж на цялото, пречистено от етнографската на подробности.

Всички членове на окръжната група във Велико Търново работят със съзнанието, че допълняят за общото ниво на българското изкуство и с това на цялата ни култура. Тези изложба заслужава сериозно внимание: тя стои на висота и в нея са блестящо отразени стременията на двадесетина запалени за едра творческа дейност художници.

проф. Васил СТОИЛОВ

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „В. Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24-58; Зам. гл. редактор 25-26; отдели „Партиен живот и пропаганда“ и „Нова поща и дописници“ 25-27; отдели „Селскостопански“ и „Култура и кумор и сатира“ 23-08; отдели „Икономически“ 31-25; Счетоводство 63-79; нацелария и фотосътрудник 24-59; коректори и дежурен редактор 33-79.

Ф. П. П. „Димитър Найденов“ — Велико Търново

ЛАУРЕАТИ НА ДИМИТРОВСКА НАГРАДА ОТ ОКРЪГА

Чл. кор. АЛЕКСАНДЪР БУРМОВ (посмъртно) — за дейно участие в цялостната работа по написването на „История на България“ в три тома (1961 — 1963 г.).

АНГЕЛ КАРАЛИВЧЕВ — за книгата му „Най-скъпият подарък“.

АНТОН ДОНЧЕВ — за романа му „Време разделяло“.

НИКОЛАЙ ГЮЗЕЛЕВ — за ролите на Филип от „Дон Карлос“, Галицкий от операта „Княз Изор“ и Мефистофел от „Фауст“.

СЪОБЩЕНИЕ

Градският народен съвет — отдел „Култура и изкуство“ — Велико Търново и Литературният кабинет напомним на ония, които подготвят материали за фотоконкурса „Мое, непагледно Велико Търново“, че срокът за представяне на снимките се удължава до 20 юли. Срокът за литературни конкурси на тема: „Велико Търново — град пдъновение“ е 20 август.

Материалите да се изпращат на адрес: Главен народен съвет — отдел „Култура и изкуство“.

XX ОКРЪЖНА ХУДОЖЕСТВЕНА ИЗЛОЖБА

ТЯ БЕЛЕЖИ значителна крачка напред. И в живописта, и в скулптурата, и в графика на тази ярка манифестация на нашето изкуство стърчат прекрасни творби, доведени до състоянието да внушават уважение и зрителя.

Композиции. Налага се широко лано с трудова тематика на Александър Терзиев. Трима работници, седнали на високо, с увиснали нозе, почитват. Въздействието е монументално и внушително със състен пластичен пълнеж. Геронте на картината са индивидуализирани образи, всеки със свои психологични особености. Вещо и нашироко живописвана плоскост с жизнен колорит и много светлина. Художник със силен усет за значимото, съдържан, пестелив там дето се налага, разточителен, когато е необходимо, Терзиев е създал един дълбоко кондензиран жи-

вот: из картината избликва убедителен колоритен градеж и пластична сила.

Никола Гелов дава проект в малък мащаб за фреско, изпълнен в материал, на тема: „Потурчването в Родопи“. Изключителна композиционна наредба с епичен патос и здрава аранжировка. Нещо трагично и мощно струи от този прекрасен проект — триптих. У Гелов има големи заложби: това е художник, който има какво да каже и как да го каже.

Интересно решение е дал Стоян Домусчиев на своя „Великотърновски пазар“ с тези фигури на предния план и града, който заема горната половина на платното. И тоналност, и живописен градеж подказват качества и сочат талант, който се търси, бори се за стилизиран изказ. Недостига на картината още сигурност във формите на фигурите, във техните движения и

психологичен анализ на отделните жени. Фигурите не са доведени до героизация, за да живеят върху колоритната плоскост като характери.

Портрети. Благой Иванов излага малък портрет на жена си, удавен в сложен топъл тон, обобшен — без да е загубил най-важното: характер и израз. Александър Терзиев: портрет на младата жена, живописан много смело, овладян бързо и спонтанно в състена колоритна гама, с тревожен поглед и дълбоко изражение. Васил Стоилов представя портрет на момиче и автопортрет, както и „Баба от Герман“.

Останалите експонати са предимно пейзажи. Тук са петте пейзажи от Елена на големия майстор Йордан Попов. Личен пластичен изговор, богата колоритна тъкан, сложен тон, атмосфера, която гали погледа, състояние, които стопят душата на всеки зрители, научен да гледа про-

сто и искрено. Йордан Попов е пейзажист с прекрасни качества и равен на всички наши изтъкнати майстори в този жанр. Пейзажът на Благой Иванов е измежду най-хубавото в изложбата. Шастливо намерената гореща гама от розово, бяло, жълто и червено създава един багров празник и въздейства странно оптимистично. Този млад живописец пристъпва пред зрителя със смелостта на своя сочен талант и от него много трябва да се очаква. „Рудин двор“ на Александър Терзиев е зряла живопис, в трагичен тон и мрачно настроение. Това е негли най-хубавата му работа — що се отнася до завършеност и вид и богатството на сложна пластична кантлена. Пейзажите с великотърновски мотиви на Стоян Домусчиев са още сурови, макар нарисити с богата материалност, багрово озвучение и синтезирана форма. Два пейзажа излага Васил Стоилов. Интересни са двете високи пана на Нестор Иванов. Тук Велико Търново е видно панорамично и съвсем изненадващо. И двата пейзажа подказват ценни качества, своеобразни виждания и тонална оркестровка. Този млад и даровит живописец е напипал нещо ново, неповтарящи стари прийоми, стреми се да гледа живота както само нему подхожда. Лалю Минков тази година е на по-високо ниво в двата си великотърновски мотива, по-убедителен, намерил по-богат цветово усещане и по-пластична фактура. Същото трябва да се каже и за новите пейзажи на Николай Семов: този път той е още по-искрен, що се отнася до чистотата на общия тон, до изграждането на формите. Има нещо завладяващо в непринудената и съдържана трактовка на главните маси, на планозете и над всичко — този бистър колорит в студени гами. Семов напредва, развива се, намира все по-сигурно и своята палитра, и темите си. Никола Кожухаров е топъл и смел в своя пейзаж, малкуван нашироко и свободно и е едно лирично чувство, типично за него. Акварелните листове от Свиштов на Ангел Ботев носят пенини конструктивни качества, своеобразна фактура, чувство за силовите детайли. Излага „Ямие-

пейзаж“ и Никола Дончев.

Няколко цветя разнообразяват симезите на галерията. На първо място се налагат цветята на Петранка Кац, извънредно хубави, в широк цветен диапазон, обобщена пластична фактура, усетени с някакво разточително чувство за боята, налепенна шедро върху платното. У тази художница вирее богат хроматичен заряд и оригинален живописен подход. Невена Кожухарова показва натюрморт с риби, в които има нещо много съдържано, намерен тон, аранжировка и характер. Цветята на Нестор Иванов са добре живописани.

Графичният раздел на изложбата не отстъпва с нищо на живописната колекция, дори на места я надхвърля по разнообразие и високо майсторство. И в десетте графични отпечатъци на Григор Спиридонов избликват необикновено властно героичните образи от великата епопея на Априлското въстание. Създадени с необичайно и извънредно съгъстено възхиновение, тези сложни драматични композиционни решения извикват почуда и трепение възторг. Това са творби на силен талант, добрал се до убедителни резултати. У него са съчетани в здраво единство качества на рисувача и вещия познавач на човешката фигура. В тези масови сцени витае трагичната застинаност на едно славно минало, което далечно ехо още се чува. В тази гмеж звучи властен повик за свобода: съдбата на един народ, неговият яростен гняв, величното на възмущението му, силата на общия повик, звънят строшени окови. . . Григор Спиридонов е значителен график и мястото му още сега е измежду най-добрите майстори-графици у нас. И затова участието му в сегашната окръжна изложба издига високо нейния престиж и значимост. Иван Маринов е представен със седем графични плоскостни, предимно пейзажи. Поеания с вещина, разнообразие в изразните средства на графичния материал, тези литови сочат сигурния напредък на художника, неговите възможности и увлечения, извадат съзавашия се поперк. Иван Маринов работи неуморно, влюбен в своя път, издига отла-

Ал. ТЕРЗИЕВ — „Почивка“